

Abuelos skomagerbutik

Ray Goldrup

Baseret på en virkelig hændelse

»Det er ikke altid let at sige undskyld«, (Children's Songbook, s. 98)

Miguel åbnede døren til abuelos (bedstefars) skomagerbutik. Han snuffede duften af den læder ind, som Abuelo arbejdede med. Det var en de dejligste dufte, han kendte.

»Hej Abuelo!«

Abuelo lå på knæ og tegnede en kundes fod af på et stykke papir. Han kiggede ikke op. Abuelo hørte ikke så godt.

Miguel satte sig ved arbejdsbænken. Han kiggede på en stak udskåret læder. Han forestillede sig, hvad Abuelo ville lave med hver enkelt ved hjælp af sin hammer og sine bidetænger.

Værktøjet mindede Miguel om noget andet, som han elskede. Abuelo gav ham altid et stykke slik, når Miguel hjalp med at rydde op.

Men Miguel var sulten nu! Han vidste godt, at han ikke måtte tage slik uden at spørge, men det så ud til, at Abuelo ville være optaget et stykke tid. »Måske behøver jeg ikke at vente,« tænkte Miguel.

Miguel rakte under disken og fandt slikkrukken. Den var fyldt med hans yndlingslik – sødt og krydret med chilipulver! Da han åbnede den, havde han det lidt skidt. Men slikket så så lækkert ud. Han skyndte sig og puttede det i munden.

Snart efter gik kunden. Abuelo tog et stykke læder og dypede det i noget vand. Det gjorde læderet blødt og lettere at arbejde med.

Miguel slugte slikket så hurtigt, han kunne. Så gik han hen til Abuelo.

»Hej!« sagde Abuelo med et smil. »Jeg er glad for, at du er kommet for at se til mig.«

Miguel krammede Abuelo. Han håbede, at Abuelo ikke kunne lugte, at han havde spist et stykke slik. Miguel skubbede tanken væk.

»Det ser ud til, at du har travlt i dag,« sagde Miguel. »Har du brug for hjælp?«

»Ja da! Kan du række mig den tråd?«

Miguel rakte ud efter et langt stykke tråd. Han hev i den med hænderne. Den var stærkere, end den så ud til.

»Wauw, den er stærk.«

Abuelo lo. »Det er den nødt til at være for at kunne holde til livets slid.« Abuelo trak tråden igennem læderet. Så fik han det udtryk i ansigtet, som Mamá sommetider kaldte det »kloge Abuelo«-udtryk.

»Ved du, at vi er nødt til at være mere ligesom denne sko,« sagde Abuelo og nikkede.

Miguel skævede til læderet. »Hm. Er vi?«

»Ja, virkelig. Vi er nødt til at være stærke. På den måde får Satans fristelser os ikke til at gå i stykker.«

Pludselig dukkede det røde slik op i Miguels tanker. Han vidste, at han måtte fortælle Abuelo om det.

Abuelo tog en gammel sko ned af hylden. »Kan du se det store hul?«

Miguel kunne tage hele sin hånd igennem hullet. »Ja.«

»Det var engang et lille hul, som let kunne have været lavet. Men de ventede, og nu bliver det meget sværere at lave. Dårlige vaner og dårlige valg er ligesom det hul. Det er bedst at ordne dem tidligt i forløbet.«

»Ved du, at vi er nødt til at være mere ligesom denne sko,« sagde bedstefar.

Abuelo nikkede igen, og det kloge Abuelo-udtryk blev til et smil igen. De fortsatte med at snakke, mens Abuelo arbejdede. Miguel blev ved med at tænke på det røde slik.

Da Abuelo blev færdig, hjalp Miguel ham med at rydde op. Så rakte Abuelo ud efter slikkrukken.

Men nu kunne Miguel ikke holde det inde mere. »Jeg tog selv et stykke af dit slik,« røg det ud af ham.

Abuelo satte slikkrukken. »Hvad var det?«

Miguel fortalte, at han havde taget slikket uden at spørge. »Jeg er ked af det, Abuelo! Jeg lover, at jeg aldrig gør det igen.«

Abuelo gav Miguel et stort kram. Miguel fik det så meget bedre.

»Tak, fordi du er ærlig. Det er vigtigere for mig end noget som helst andet.«

På vejen hjem følte Miguel det, som om han var et af Abuelos nye par sko. Så stærk, som man kan være, og klar til livet! ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

EN GOD FØLELSE

En dag gik min mor og jeg hen for at betale min mors vandregning, og manden foran os tabte en hel masse penge uden at opdage det. Jeg skyndte mig og gav ham dem. Han sagde: »Tak skal du have« og så sagde han, at det troede han ikke, at andre børn ville gøre. Det føltes så godt bagefter. Jeg vil altid huske den gode følelse.

Brianna C. er 9 år og fra Idaho i USA